

Festí teatral a la biblioteca

CRÒNICA Un majestuós Pere Arquillué lidera una gran versió de 'Cyrano de Bergerac'

JOSÉ CARLOS SORRIBES
BARCELONA

Amb tots els triomfs a la mà, és molt difícil que se t'escapi una partida. El teatre no és una ciència exacta, però el *Cyrano de Bergerac* que s'ha instal·lat a la nau gòtica de la Biblioteca de Catalunya apuntava a l'èxit, i la seva estrena només ha fet que ratificar-ho. Eren cartes guanyadores el personatge total que és l'heroi d'Edmond Rostand, a qui encarna un actor majuscul (exigència imprescindible) com Pere Arquillué, i amb un director savi (Oriol Broggi) que es troba a la biblioteca com a casa seva. Que ho és. Els últims anys ha jugat amb l'històric recinte fins a convertir-lo en un escenari de referència. Així és el que passa en aquest *Cyrano* amb la profunditat que li dona l'exemplar espai escènic, tan austere com polivalent, de Max Glanzel.

Si Broggi va emigrar aquesta temporada un centenar de metres, fins al Romea, per al seu enlluernador *Incendís*, es va guardar l'as de *Cyrano de Bergerac* com a brillant funció de fi de curs a la biblioteca. Tant ell com Arquillué van allunyar qualsevol comparació amb el legendari muntatge de Maurizio Scaparro i Josep Maria Flotats del 1985 a l'airejar la seva admiració per l'obra que va reobrir el Poliorama.

RIMES INSACIABLES / Sí que van mantenir la traducció de Xavier Bru de Sala per als versos i rimas insaciabils de Rostand, que a les orelles d'un nou espectador d'avui poden derivar en un borratxera rítmica. Tanta rima arriba alleugerida en una primera part festiva i amb un dinamis-

►► Bernat Quintana (Christian) i Pere Arquillué (Cyrano), en una imatge de l'obra que dirigeix Oriol Broggi.

me i humor que brota de seguida. I, a més, amb escenes d'esgrima dignes d'espadaixins de pel·lícula. El joc teatral és trepidant per al públic, que, ubicat en una cantonada de la biblioteca, es veu traslladat al París del XVII, com la temporada passada viatjava al Madrid de Valle-Inclán amb *Lucas de bohèmia*.

L'acció segueix a la segona part amb una escenificació bèl·lica impecable. Ja fa presagiar el drama en un últim acte, amb l'heroi envellit i a les portes de la mort després d'un accident desgraciat. És aquí quan Arquillué emociona fins a la llàgrima

L'actor emociona fins a la llàgrima en l'acte final, amb l'heroi al caire de la mort

al costat de la seva estimada Rosaura. Tancament ideal per a un treball descomunal amb un actor entregat al descobert al seu personatge.

Arquillué és el gran líder d'un elenc compacte on brillen, per exemple, la solidesa de Marta Bertriu (Rosaura), el vigor juvenil de Bernat Quintana i Pau Vinyals, i la saviesa experta de Ramon Vila i Jordi Figueras. Emma Arquillué també podrà explicar que va estar, en el seu debut teatral, en l'obra amb què el seu pare va agegantar la seva carrera una mica més. El teatre català ja pot presumir de dos *Cyranos* de nassos. ■

Els solos de Gelabert il·luminen el Lliure

CRÒNICA El veterà ballari sedueix amb el seu nou muntatge

CÉSAR LÓPEZ ROSELL
BARCELONA

Un ballari en un escenari nu. Però Cesc Gelabert no està sol, sinó molt ben acompanyat per la força de la seva creació. Un eficaç joc de llums i uns moviments impecables adaptats a la maduresa artística dels seus 59 anys recolzen una proposta que mira al passat per projectar-se en el futur. El domini del llenguatge del seu cos presideix la canviant acció del muntatge del *Lliure* de Montjuïc. Tres noves creacions i la recuperació actualitzada d'altres d'antigues integren aquesta captivadora obra.

L'artista expressa amb la seva dansa idees i emocions, però a Gelabert *V.O.* + explica, a més, amb petits comentaris, el sentit de cada peça. A vegades recorre a la ironia, com quan recorda la bona acollida que va tenir la seva versió d'una sardana després de rebre el Premi Nacional de la Generalitat.

El domini del llenguatge del cos presideix la canviant acció de les peces

«Tothom em felicitava, però ningú em va preguntar per la intencionalitat d'aquella recreació», que no era cap altra, com va dir al *Lliure*, que la d'introduir en el ball els llenguatges de la cultura popular.

AIRE CUBISTA / En el periple per les seves obres en solitari, que no visitava des de *Glimpse* el 2004, va tornar a coreografies com la dedicada a la secció de *Preludis* de Mompou, *Fanny Valentine*, amb música de Richard Rodgers i Lorenz Hart, i la càlida *Làgrimes negres*, de Miguel Matamoros, entre altres. Però aquest retorn al cor del seu imaginari s'ha vist reforçat amb les noves coreografies. La més impactant és *V.O. +1*, una fantasia alimentada per un vestuari abstracte ideat per Lydia Azzopardi. Embotit a dins i amb el suport de la música original de Borja Ramos, el ballari dibuixa imatges d'aire cubista.

V.O. +2, inspirada en un vers de J. V. Foix, reflexiona sobre com el moviment d'un ballari troba connexió amb la percepció de l'espectador. *V.O. +3*, un homenatge al coreògraf alemany Gerhard Bonher, completa el magistral recorregut d'aquest creador incombustible. ■

Con la voz de **CARLOS LATRE**

Los Cachorros

EL CÓDIGO DE MARCO POLO

AVANTGUARDIA AL CINE

edebé

Liceu Opera Barcelona 11/12

MAIG 2012 D a 31 JUNY 2012 Dies 1 i 2

Grupo Corpo

Bach / Parabelo

RITME
AVANTGUARDA
MAGNETISME
ENERGIA

La combinació de la tècnica clàssica, contemporània i popular de la millor companyia brasilera.

VENIDA DE LOCALITATS: INFORMAR: Tel. 93 422 43 99 - www.liceuoperabarc.com **LOEWE** FUNDACIÓ